

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CCXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1917.

Treść: (Nr 510 i 511.) 510. Ustawa o badaniu orzeczeń zasądających, wydanych przez sądy wojskowe na zasadzie rozporządzeń cesarskich z dnia 25. lipca 1914 i z dnia 4. listopada 1914 w postępowaniu polowym lub doraźnym. — 511. Rozporządzenie do ustawy z dnia 16. grudnia 1917 o badaniu orzeczeń zasądających, wydanych przez sądy wojskowe w postępowaniu polowym lub doraźnym przeciw osobom cywilnym.

510.

Ustawa z dnia 16. grudnia 1917

o badaniu orzeczeń zasądających, wydanych przez sądy wojskowe na zasadzie rozporządzeń cesarskich z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 156, i z dnia 4. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 307, w postępowaniu polowym lub doraźnym.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Kto wedle rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 156, lub rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 307, został zasądzony prawomocnie przez wojenny sąd polowy lub sąd doraźny, może żądać wznowienia postępowania przed sądem cywilnym,

1. jeżeli zachodzi jedna z przyczyn, z których prawomocnie zasądzony może się domagać wedle cywilnej procedury karnej lub wedle wojskowych ordynacji sądowych wznowienia postępowania karnego lub

2. jeżeli może on przytoczyć uzasadnione wątpliwości co do trafności faktów, wziętych za podstawę wyroku, których nie usuną dochodzenia, jakie należy wdrożyć w tym celu. Wniosek po myśli 1. 2. można postawić tylko w ciągu lat dwóch po ogłoszeniu tej ustawy.

§ 2.

Prawomocnie zasądzony może w ciągu dwóch lat po ogłoszeniu tej ustawy postawić wniosek o zniesienie wyroku sądu polowego lub doraźnego z powodu nieważności i o ponowne przeprowadzenie postępowania przed sądem cywilnym, jeżeli wyrok polega na naruszeniu lub oietrafnem zastosowaniu ustawy.

§ 3.

Jeżeli zasądzony jest małoletnim, to także jego ustawowy zastępca może, nawet wbrew jego woli, postawić wniosek o wznowienie postępowania i zniesienie wyroku. Po śmierci zasądzonego lub jeżeli popadł on w chorobę umysłową, prawo to przysługuje prócz tego jego małżonkowi, jego krewnym w linii wstępnej i zstępnej, jego rodzeństwu i jego kuratorowi lub doradcy.

Wniosek o wznowienie postępowania i zniesienie wyroku należy postawić w sądzie, który według cywilnej procedury karnej byłby właściwym w pierwszej instancji.

Wniosek można postawić ustnie lub pisemnie i ma on określać punkta zażalenia.

Jeżeli wniosek taki postawiono, to sąd pierwszej instancji może zezwolić na odroczenie lub wstrzymanie kary, jeżeli po wysłuchaniu oskarżyciela uważa to wedle zachodzących okoliczności za wskazane.

Wniosek o wznowienie lub zniesienie należy odrzucić,

1. jeżeli jest spóźniony, lub jeżeli postawiła go osoba nieuprawniona do tego,

2. jeżeli nie określono punktów zażalenia,

3. jeżeli go nie postawiono do protokołu albo w podaniu podpisanem przez obrońcę. Jeżeli wada polega tylko na braku podpisu uprawnionego obrońcy, to należy wprzód zwrócić podanie celem uchylecia tej wady w ciągu stosownego terminu.

Przeciw odrzuceniu wniosku przysługuje zażalenie do sądu krajowego wyższego. Należy je wnieść w ciągu dni czterdziestu. Termin biegnie od dnia doręczenia uchwały.

Jeżeli wnioskodawca z powodu swoich, znanych sądowni stosunków nie jest w stanie ponieść sam kosztów zastępstwa, należy mu na jego żądanie dodać zastępcę ubogich.

§ 5.

Sąd sprowadza akta i przedkłada je po przeprowadzeniu potrzebnych ewentualnie dowodów i przesłuchaniu wnioskodawcy sądowi krajowemu wyższemu. Ten rozstrzyga o wniosku w senacie złożonym z trzech sędziów.

§ 6.

Sąd krajowy wyższy ma zarządzić potrzebne ewentualnie uzupełnienia postępowania i po ich nadejściu wyznaczyć termin do ustnej rozprawy, chyba, że nadprokurator sam zawnioskuje zniesienie wyroku. W tym przypadku można znieść wyrok bez ustnej rozprawy na naradzie niejawnej.

Do zarządzenia uzupełnień postępowania i do wyznaczenia terminu do rozprawy niepotrzeba powzięcia uchwały przez senat.

Do ustnej rozprawy należy wezwać wnioskodawcę, zasądzzonego i obrońcę z tym dodatkami, że w razie niejawienia się, ich wnioski i wywody odczyta się i weźmie za podstawę rozstrzygnięcia. Wezwanie muszą otrzymać najpóźniej na osm dni przed rozprawą.

§ 7.

Rozprawa jest jawną według przepisów §§ 228. do 231. procedury karnej. Najpierw przedstawia radca wyznaczony przez prezydenta sądu krajowego wyższego też postępowania karnego i określa punkta zażalenia, podniesione przez wnioskodawcę, nie wyrażając zapatrywania co do zapaść mającego rozstrzygnięcia. Następnie otrzymuje głos wnioskodawca lub obrońca celem uzasadnienia wniosku, a potem nadprokurator celem dania odpowiedzi. Wnioskodawcy lub obrońcy przysługuje w każdym razie prawo ostatniego głosu. Jeżeli nie jawi się ani wnioskodawca ani obrońca, to się wniosek odczytuje.

Jeżeli do rozstrzygnięcia o wniosku potrzebne jest przeprowadzenie dowodów, to senat może przeprowadzić sam postępowanie dowodowe wedle przepisów obowiązujących w tym względzie w pierwszej instancji lub zlecić przeprowadzenie dowodów sędziemu wyznaczonemu lub wezwanemu.

Po zamknięciu rozprawy udaje się trybunał do sali narad.

§ 8.

Senat ma się ograniczyć do punktów zażalenia, podniesionych przez wnioskodawcę wyraźnie lub przynajmniej przez jasne ich wskazanie. Jeżeli jednak powstaną wątpliwości co do trafności faktów, wziętych za podstawę wyroku, lub jeśli się senat przekona, że zastosowano nietrafnie ustawę karną na niekorzyść zasądzzonego lub, że te same powody, na których się opiera zarządzenie senatu na korzyść zasądzzonego, stosują się także do współzasądzzonego, to ma z urzędu tak postąpić, jakgdyby podniesiono w mowie będącą wadę.

§ 9.

Uchwałę senatu należy ogłosić ustnie wraz z istotnymi powodami rozstrzygnięcia na jawnej rozprawie. Jeżeli wnioskodawca nie był obecny na rozprawie, to należy mu doręczyć bez zwłoki urzędowo uwierzytelniony odpis uchwały przez sąd pierwszej instancji.

Z rozprawy należy spisać protokół.

§ 10.

Jeżeli senat uzna wniosek za nieuzasadniony lub niedopuszczalny, to ma go oddalić lub odrzucić. W tym przypadku jednak trybunał jest upoważniony do złagodzenia kary w granicach określonych dla zwyczajnego postępowania przed cywilnymi sądami karnymi.

Jeżeli wniosek jest uzasadniony, to wyrok, o ile go zaczępiono i dotknięto wnioskiem, należy znieść. Z jakiegokolwiek bądź powodu zniesiono wyrok, uchwała ta ma te skutki, jakie wedle cywilnej procedury karnej są przywiązane do uchwały, pozwalającej wznowienia postępowania karnego. Dalsze postępowanie należy do sądu właściwego wedle cywilnej procedury karnej.

Sąd krajowy wyższy może także natychmiast wydać wyrok, którym się uwalnia obwinionego, lub się uwzględnia jego wniosek o zastosowanie łagodniejszej ustawy karnej. Do tego wymagana jest jednak jednogłośnie i zgoda nadprokuratora.

Wnioskodawca może żądać publicznego ogłoszenia takiego wyroku.

§ 11.

Przeciw uchwale sądu krajowego wyższego, którą oddalono wniosek o zniesienie wyroku z powodu nieważności (§ 2.), przysługuje wnioskodawcy zażalenie do Najwyższego Trybunału sądownego i kasacyjnego, które należy zgłosić do dni trzech. Wnoszący zażalenie ma prawo wnieść wywód przyczyn swego zażalenia w ciągu dni ośmiu po zgłoszeniu zażalenia a, o ile przed zgłoszeniem lub przy zgłoszeniu żądał odpisu rozstrzygnięcia, w ciągu dni ośmiu po doręczeniu tego odpisu. Jeżeli nie wniesiono na czas wywodu, to zażalenie uważa się za cofnięte.

§ 12.

Przeciw zaniebdaniu dwuletniego terminu do postawienia wniosków z §§ 1. i 2. może sąd krajowy wyższy uprawnionemu do postawienia wniosku dozwolnić przywrócenia do pierwotnego stanu, jeżeli

1. zdoła wykazać, że wskutek własnej służby wojskowej lub służby wojskowej jego zastępcy lub wskutek innych nieuchronnych okoliczności bez jego winy lub winy jego zastępcy nie mógł dotrzymać terminu,

2. prosi o przywrócenie w ciągu dni trzydziestu po ustaniu przeszkody i

3. równocześnie stawia wniosek.

Prośbę należy wnieść do tego sądu, w którymu należą postawić wniosek. Sąd ten przedkłada

ją po przeprowadzeniu potrzebnych dowodów sądowi krajowemu wyższemu do rozstrzygnięcia.

§ 13.

Sąd krajowy wyższy rozstrzyga także poza ustną rozprawą w składzie trzech sędziów, o ile nie przepisano wyraźnie czegoś innego.

§ 14.

Obwinionemu i jego obrońcy oraz uprawnionym wedle § 3. do stawiania wniosku i ich doradcom prawnym przysługuje tak celem przygotowania wniosku o wznowienie jak i w każdym okresie postępowania o wznowienie prawo wglądu do aktów i brania z nich odpisów; wyjątek stanowią protokoły obrad.

§ 15.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jej poruczam Ministrowi sprawiedliwości i Ministrowi obrony krajowej.

Laxenburg, dnia 16. grudnia 1917.

Karol wlr.

Seidler wlr.

Schauer wlr.

Czapp wlr.

511.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej z dnia 25. grudnia 1917

do ustawy z dnia 16. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 510, o badaniu orzeczeń zasądających, wydanych przez sądy wojskowe w postępowaniu polowem lub doraźnem przeciw osobom cywilnym.

Na zasadzie § 15. ustawy z dnia 16. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 510, i § 99. ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, rozporządza się:

§ 1.

Wnioski o wznowienie postępowania lub zniesienie wyroku sądu wojskowego (§§ 4. i 12. ustawy)

należy wpisywać w sądach powiatowych i trybunałach pierwszej instancyi do rejestru zbiorowego w sprawach karnych (Ns).

§ 2.

W sądach krajowych wyższych należy wnioski, przedłożone w myśl § 5. ustawy, wpisywać do rejestru Wa, który należy prowadzić wedle załączonego wzoru.

§ 3

Po zniesieniu wyroku sądu wojkowego należy wciągnąć sprawę w cywilnym sądzie karnym, właściwym do dalszego postępowania, do rejestru przeznaczonego dla spraw tego rodzaju (U lub Vr) i uwidocznić w przedziałce na uwagi liczbę rejestru Ns.

§ 4.

Równocześnie z wykazem co do postępowania karnego w sądach krajowych wyższych mają nad-

prokuratorze przedkładać corocznie osobne wykazy o działalności sądów krajowych wyższych na podstawie ustawy o badaniu wyroków sądów wojskowych. Wykazy te muszą podawać ilość zasądzonych, do których się odnoszą postawione wnioski i wydane rozstrzygnięcia, oraz liczbę różnych rozstrzygnięć, przytoczonych w przedziałkach 5, 7 i 9 rejestru Wa, i liczbę niezalatwionych jeszcze ewentualnie wniosków.

§ 5.

Prośbę o przesłanie aktów, tyczących się postępowania polowego lub doraźnego (§ 5. ustawy), należy skierować do c. k. Ministerstwa obrony krajowej.

§ 6.

To rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schauer wlr.

Czapp wlr.

Rejestr wniosków o wznowienie postępowania wojskowo-sądowego i zniesienie wyroków sądów wojskowych Wa.

1	2	3	4	5		6	7					8	9	10	
Rozna liczba błędów	Dzień wypłynięcia	Wniosek został przedłożony przez	Oznaczenie sądu wojskowego i sprawy karnej (nazwisko zasądzonego, czyn karygodny, kara)	Zażalenie bez usińskiej rozprawy		Dzień usińskiej rozprawy	Rozszerzyciennie na podstawie usińskiej rozprawy*)					Zażalenie	Zażalenie zażalenis		Uwagi
				a	b		a	b	c	d	e		a	b	
				przez zniesienie wyroku	w inny sposób		odroczenie lub odwołanie i złagodzenie kary	zniesienie wyroku uchwały	orzeczenie uwalniającej	zastosowanie łagodniejszej ustawy karnej	Zażalenie	przez uwzględnienie	w inny sposób		

*) Rodzaje żądań, nieprzytoczone w przedziałkach a—e, należy zamieścić w przedziałku na uwagi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1918, w języku niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, słoweńskim i ukraińskim.

Prenumerata na cały rocznik 1918 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 10 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozszła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik 1849	za K 5-04	Rocznik 1867	za K 4-80	Rocznik 1885	za K 4-32	Rocznik 1903	za K 10-80
" 1850	" " 12-60	" 1868	" " 4-80	" 1886	" " 5-52	" 1904	" " 6-—
" 1851	" " 3-12	" 1869	" " 7-20	" 1887	" " 6-—	" 1905	" " 7-20
" 1852	" " 6-24	" 1870	" " 3-36	" 1888	" " 10-08	" 1906	" " 14-40
" 1853	" " 7-56	" 1871	" " 4-80	" 1889	" " 7-20	" 1907	" " 15-60
" 1854	" " 10-08	" 1872	" " 7-68	" 1890	" " 6-48	" 1908	" " 10-80
" 1855	" " 5-64	" 1873	" " 7-92	" 1891	" " 7-20	" 1909	" " 10-20
" 1856	" " 5-88	" 1874	" " 5-52	" 1892	" " 12-—	" 1910	" " 10-08
" 1857	" " 6-84	" 1875	" " 4-80	" 1893	" " 7-20	" 1911	" " 8-40
" 1858	" " 5-76	" 1876	" " 3-60	" 1894	" " 7-20	" 1912	" " 15-—
" 1859	" " 4-80	" 1877	" " 2-40	" 1895	" " 8-40	" 1913	" " 11-40
" 1860	" " 4-08	" 1878	" " 5-52	" 1896	" " 8-40	" 1914	" " 18-—
" 1861	" " 3-60	" 1879	" " 5-52	" 1897	" " 18-—	" 1915	" " 14-04
" 1862	" " 3-36	" 1880	" " 5-28	" 1898	" " 7-20	" 1916	" " 15-24
" 1863	" " 3-36	" 1881	" " 5-28	" 1899	" " 12-—	" 1917	" " 18-30
" 1864	" " 3-36	" 1882	" " 7-20	" 1900	" " 8-40		
" 1865	" " 4-80	" 1883	" " 6-—	" 1901	" " 7-20		
" 1866	" " 5-28	" 1884	" " 6-—	" 1902	" " 9-—		

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w ciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w ciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusz = 2 strony za 4 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.